



EEN WOORD VAN INLEIDING TOT DEN TWEEDEN JAARGANG.

Ik begroet U met blijdschap, zeer geachte Lezer van *de Tijdstroom*.

Mijn achting voor den Lezer is opregt, veel opregter dan menig:
„Verblijf met achting.”

Geen Lezers: geen Schrijvers! Daarom nogmaals:

Ik begroet U met blijdschap, zeer geachte Lezer!

Een lief tijdschrift, niet waar? Onderhoudend, wetenschappelijk, geestig..... Hol ho!... zóóveel is zeker: onze *vrienden* gaven ons hunne hooge ingenomenheid te kennen; dat zegt veel! en ons archief bewaart getuigschriften, welker echtheid door geen sterveling — laat staan door een revalenta-eter — zal betwijfeld worden.

Op een zekeren avond in 't eind van October, toen het al aardig koud was; — voor winkeliers en auteurs is die weêrsgesteldheid toch goud waard! — toen het dan koud was, waren de 's Gravenhaagsche redacteurs van een meergemeld tijdschrift vergaderd. Nadat de werkzaamheden waren afgelopen, opperde een der heeren — de naam doet niets ter zake — de bedenking: of er wel beschouwd toch niet zeer weinig nuttigs in gelegen was, om zijn tijd met het dichten van Novellen te dooden, of *stukken* voor een tijdschrift te *maken*.

— Als je er maar satisfactie van hebt!” zei A. I. „Als je maar zien moogt dat ten minste in ééne ziel sympathie voor je leeft.”

— Heb jij dat bij geval mogen zien?” vroeg een ander.

— Dat heb ik,” hernam A. I. op plegtigen toon. „Je kent mijn *Worsteling*? — welnu, daar krijg ik verleden week, op een morgen, toen ik met m'n vrouw en m'n stamhouder zat te ontbijten, een briefje” ('t briefje werd te voorschijn gehaald en A. I. liet het lorgnet, 't welk hij tusschen juk- en neusbeen voor zijn regteroog geklemd hield, vallen) „'n briefje, dat goud waard is — neen, meer dan goud, want 't gevoel is onbetaalbaar! — hoor maar:

„Z.... 20 October 1858.

„Mijnheer!

„Ik heb van nacht *Een Worsteling* gelezen in de *Tijdstroom*. U wist waarschijnlijk niet, toen u dat stuk schreef, dat het waarheid was — niets dan waarheid. Ik ook, ik ben achter een toonbank gedoemd; ik ook, ik verkoop — wel geen doeken en japonnen en dassen, maar boeken, papier en stalen pennen. Ja, mijnheer! ik ben boekverkoopersbediende en toch ben ik kunstenaar! Ik leef en ben om schrijver te wezen; ik zou al die stalen pennen en al dat papier wel zelf willen gebruiken, om er boeken meê te maken! Maar mijn vader is er tegen, hij begrijpt mij niet, hij noemt mij gek. Ik heb desnietteenstaande drie romans geschreven. De eerste is een historische, romantische episode uit den tachtigjarigen strijd tegen Spanje! Maurits komt er in voor en de Ruiter! Zij hebben een gesprek met elkander in het vierde hoofdstuk van tien zijdjjes, net zoo geschreven als deze brief. Mijn tweede roman speelt in Parijs; het is de geschiedenis van een verschrikkelijk duel; er worden negen menschen in vermoord; ik heb er den schoolmeester van Eugène Sue weêr in gebragt; aan het einde wordt hij opgehangen, maar hij is niet dood en komt weêr bij als zijn lijk in een kuil is geworpen en dan verbetert hij zich en dan wordt hij een kluizenaar. Mijn laatste roman is een navolging van Dickens, en heet: *De ongelukkige waanzinnige of de Vliegermaker*. Er komen een en dertig verschillende personen in voor, waarvan er een komiek is. Ik heb verzen ook gemaakt. Een op de zon eklips, dat aanvangt:

Ziet gij de vooglen zwijgen,
De aardbol geel verlicht!....
De bloempjes, aan het nijgen,
Elk sluit zijn kelkje dicht.

Zes en vijftig regels! — Mijn patroon, die er niets van begrijpt, acht mij uit en plaagt mij, even als uw Eberhard door zijn patroon gedaan werd. Toen ik uw stuk las, dacht ik: dat ben *ik*. O, wat heeft u dat goed begrepen! Eberhard kan niet meer geworsteld hebben dan ik het deed en nog doe. Ik heb behoefte om u dat alles te zeggen en ik vertrouw, dat u mij zulks ten goede zult houden. Och, mijnheer! U die zoo goed dat lijden en tobben van een miskend kunstenaar hebt weten te beschrijven, U zult beseffen wat ik lijde. Als mijn naam maar eens bekend was, dan zou ik mij geheel aan 't romantische genre wijden, mijn gehaten winkel verlaten, en niets meer doen dan schrijven, want dat is mijn lust en mijn leven. Misschien kan u wel door uwe voorspraak een of twee van mijne drie romans in *de Tijdstroom* doen plaatsen.

Als dat zoo is, wacht ik spoedig eenig antwoord, en ik eindig met dankbaarheid aan U, die mij door uw *Worsteling* zoo hebt doen genieten en mij bewezen hebt, dat er ten minste iemand bestaat, die medegevoel met mij kan koesteren en die mijn zielelijden begrijpt. Ik noem mij,

enz. enz."

— Hê, wat zeg je?"

— 'n Mooije satisfactie A. I."

— Ja, kerels! ik wil je wel zeggen, dat ik er razend meê in m'n schik ben..... Ik ga voortaan niets anders dan worstelingen schrijven!"

— Dat 's goed, maar dan niet allemaal voor *de Tijdstroom*, hoor!"

— Peuh! Je bent jaloersch op mijn brief..... Heeft een van jelui ooit zoo'n snaar doen trillen in een menschelijk gemoed?"

De schrijver van *Twee Broeders* in de 3^e aflevering die — namelijk de schrijver — die anders niemendal zenuwachtig is, tastte met een zenuwachtige beweging naar een luciferdoozje en wierp te gelijktijd — bij ongeluk — het wijnglas van den vriend omver, die begonnen was met zoo echt melancholiek over 't onnuttige van ons werk te spreken.

De gastheer vond het: „niemendal" dat er een vlak op zijn tafelkleed ('t had de kleuren van de hoop en 't vertrouwen) geworpen was..... de lucifer brandde, en er volgde een (met uw welmeen) instinctmatige stilte.

— 't Klinkt misschien pedant.... misschien... ne... erg pedant," brak de schrijver van *Twee Broeders* eindelijk de heerschende stilte af, terwijl hij naar een tweeden lucifer greep, ofschoon zijn sigaar rondom vuur had, „maar, als het dan op ontvangen brieven aankomt, dan durf ik zeggen, dat ik er een beteren heb gekregen. Een betere dan die van dien romantischen, worstelenden boekverkoopersbediende van A. I. Daaruit — hij moet het mij niet kwalijk nemen — maar daaruit is volstrekt niet het resultaat te trekken dat ons werk soms eenig *nut* kan hebben..... 'k Heb niemand over mijn brief willen spreken, maar—— nu zal 't er uit! Zie hier..." en uit zijn zakportefeuille trok hij een briefje te voorschijn, reikte het met de woorden: „Lees jij maar," aan *mij* over; *ik* zag het in en las overluide:

„Aan den schrijver van *Twee Broeders* in *de Tijdstroom* N°. 3 wordt de hartelijkste, innigste dank betuigd, voor het weldadige, verzachtende licht, 't welk hij heeft ontstoken in het zoo lang duister gebleven hart van een hoogmoedigen broeder. De natuurlijke diepgaande eenvoud van des schrijvers treffend verhaal heeft datgene daargesteld, 't geen tot heden op de ernstigste, hartroerendste smee-kingen als op een onvermurwbare steenen rots had schipbreuk geleden. Het loon van den mensch- en zielkundigen bewerker dezer voor mij zoo treffende en onverwachte als heilrijke gebeurtenis, vinde hij in zijn eigen ligtbewogen gemoed, door het zalige bewustzijn: mijn arbeid draagt rijke vruchten voor hier en hier namaals!

N. N."

— Ik stel voor," riep de schrijver van *Verloren of gewonnen*, „dat wij onzen redacteur-secretaris voortaan den titel geven van *moraliserend lid der redactie!*"

— En ik," riep een ander, „dat we ten spoedigste onze politieke vrienden aanspannen om te bewerken, dat ook in ons land een prix Monthyon worde uitgelooft en aan onzen collega toegekend."

— Allemaal onnoodig," hernam de schrijver van *Twee Broeders*, „op het zalige bewustzijn, waarvan in den brief wordt gesproken, kan ik vooreerst lang genoeg teren.... maar, enfin! als 't waar is, dat er zoo iets heeft plaats gehad, dan is 't toch wel aardig."

— Ik begrijp dat het je althans eenige voldoening geeft,” zei de schrijver van *Wandelingen door de wereld*. En nu verhaalde hij, met de meeste bescheidenheid, hoe ook hem eenige satisfactie was te beurt gevallen, toen een zeker professor, of rector, of lector — (ik weet het niet meer, maar in allen geval een.... or) hem dringend om een afdruk zijner *Wandelingen* had doen verzoeken; dewijl hij gehoord had.... dat die stukken.... enfin.... nog al goed.... nog al zóó waren.

— Jongen, kerel!” viel A. I. in, „dat 's een kansje voor je, nu wordt ge wel zeker professor.”

— Je denkt er toch aan,” zei de redacteur-secretaris, „dat je het afdrukje verguld op sneê en in marokijn gebonden, aan je bewonderaar toezendt.”

— Ik zal hem liever vragen of ie eens met me meê gaat wandelen, als hij er zoo'n liefhebber van is,” besloot de schrijver van *Wandelingen door de wereld*.

Weinige oogenblikken later bragt de redacteur-secretaris ter kennise, dat een briefje was ingekomen van den volgende inhoud:

„Een bestendig lezer van *de Tijdstroom* ziet met bijzonder verlangen de Novelle te ontmoet, die in de vijf eerste afleveringen is beloofd, in de zeven volgende niet is verschenen, en getiteld is: *Gotha en omstreken*.”

— Groot bewijs van belangstelling!” was de conclusie.

— Zoo heb ik...” 't Was reeds de derde maal, dat de schrijver van *Verloren of gewonnen* die woorden had geuit, vóór dat hij had 't geen hij gaarne hebben wilde: 't woord. Eindelijk sprak hij alleen en hervatte: „Zoo heb ik een fameus plezier van mijn Jacques Bosman gehad: Een vriendin meldde ons voor eenigen tijd, dat er in haars vaders boekwinkel driemaal, kort na elkander, een 5^e aflevering van ons maandwerk was besteld geworden; 't moest — meende zij — enfin, entre nous — met een zekere historie daar ter plaatse in verband staan. 't Regte wist zij niet, maar zooveel was zeker, dat mijn vertelsel furor gemaakt had.”

— 't Is maar jammer,” merkte de redacteur-secretaris aan, „dat nu die 5^e aflevering alleen uitverkocht zal zijn, dat schendt de rebuten.”

— Schrijf jij dan maar een nieuwe 5^e aflevering,” hernam de Schrijver van *Verloren of Gewonnen*.

— Die vullen we met een der romans van den boekverkoopersbediende-worstelaar,” meende een ander.

— Nu,” sprak ik op mijne beurt, „Tante Jans uit D..... heeft mij ook heel wat dankbetuigingen voor de „lieve, afzonderlijke afdrukseltjes” toegezonden; zij met haar kinderen, — mijn neven en nichten, — hadden, als ware kanibalen, mijn *Arme Jacob VERSLONDEN* en — met het grootste genoegen. *Kees Springer in de Kerk* had Tante Jans met ijselijk veel genot gelezen. 't Was zoo eenvoudig; zoo natuurlijk. 't Ging ook haar — Tante Jans — zóó; ze dacht in de kerk dikwijls — zij moest het bekennen — méér aan 't huishouden en de kinders dan — 't is zonde! — aan de heele preek.”

— 'n Groote triumph!”

Wat *Kees Springer buiten de Kerk* betreft, mijn heele, eigen familie roept er over, behalve een blinde en potdoove neef die.....”

— Kom, je steekt er den gek meê,” sprak mijn buurman; „ik heb iets beters, kerel! Niet lang geleden sprak ik een predikant, volgens uwe beschouwing: een liberaal, orthodoxe, katholijk 1), en, weet gij wat hij zeide: Zoo die eerste Springer eens van den kansel mogt gehoord worden; ik geloof dat hij méér nut.....” Een vreeselijk rumoer op de straat trof eensklaps onze ooren; wij vlogen naar de ramen, en zagen daar beneden een massa menschen, waaronder een paar jonge handwerksgezellen, die zich beijverden om elkander duchtig toe te takelen.

Roef! 't raam naar boven. De gastheer 't hoofd naar buiten:

— Ruisch! wa's dáár te doen?”

— Navend M'nheer, 'n paar jongens die mekaar ranselen.”

— Dát zie ik. Waarom?”

— Niewaar, Jan! 'n misverstand zeit ie. Van Bergen kwam dien andere tegen en zei 'm genavend in 't Fransch, dat ie misschien van den meesterknecht op den winkel het afgehoord, dát versting den andere niet, die docht dat 't schelden was, en, eer dat Bergen 't wist,

1) Zie: — als gij 't hebt en 't u de moeite waard is — *Een reisgezelschap*, tweede deel, blad. 230.

had ie 'n mep beet, en nog 'n mep..... Kom Jan, daar loope ze heen; Navend M'nheer! as je mekaar toch niet verstaat, hó!"

Wij zaten weêr om de tafel. 't Effect der lofspraak op mijn goeden Springer N'. 1 was door 't straatrumoer totaal verloren gegaan; de welgemeende wensch van den braven predikant kwam niet eenmaal in discussie.

De gastheer is aan 't woord; hij heeft al 't een en ander gezegd waar ik -- men houde 't mij ten goede! -- niet naar geluisterd heb. Hij leest een rijmpje voor en, 't geen *ik* er nog van opving volgt hier onder:

„Geschiedenis” en „Heraldick,
Telgen der: Diplomatiek.”
(Oude en afgeleefde stakker!)
Hebt gij — altijd even wakker —
Opgevoed;
't Kostte u moed!
Bravo!

Poëzy en Romantiek
Kind'ren uwer Aesthetiek;
Eigen welbeminde spruiten,
Wiscen stevig uit de kluiten.
't Eigen bloed
Toont zijn gloed!
Dacapo!"

De auteur van *Aan de Schrijftafel* zat nog altijd het voorgelezen rijmpje door zijn bril te bekluren, of hij ook mogelijk het handschrift te huis konde brengen.

— Niet gering!" riep A. I., „hij is de eenige wiens lof werd bezongen; de eenige, wiens geestgewrochten de snaren eener lier deden trillen."

— Wie 't geschreven heeft, weet ik niet," was 't antwoord; „de hand is me totaal onbekend."

— Staat er geen wapen op?" vroeg ik.

— Geen schaduw er van."

Er volgde een oogenblik van: voldoeningszoete-harmony; da's een woord van een veelgevoelde beteekenis, zich *oplossend* in meer alle-daagsche denkbeelden, als: „We zijn zoo min niet! We zullen eens toonen! Hoofden opwaarts! De wereld verbaast zich!.....

En — we draaiden in de rondte (zonder dat er aan tafeldans of iets dergelijks moet gedacht worden). Wij draaiden; vreeselijk hard, en boven op de tafel, juist in 't midden, zat een heertje, een soort van Astheekje, evenwel afdalend naar het geslacht der bokken; en 't zat ons toe te wuiven en te schateren van 't lagchen, zoodat wij lachten van de weêrstuit en *elkander* niet meer zagen van 't draaijen en 't lagchen. 't Astheekje scheen het er op gezet te hebben om ons te vermaken; terwijl het allerhande luchtsprongen vertoonde, somwijlen op zijn hoofd ging staan, en dan weder plat op zijn buik ging liggen, greep het eindelijk een stalen pen van den inktkoker en — als ware hij vroeger uitlegger van een kermisprent geweest — riep hij half zingend, met een gillende stem:

„Het tooneel verbeeldt een boekwinkel. Hier zie je den boekverkooper om meê te beginnen,

Een, die zijn waar kent, nog beter van buiten dan van binnen;

„Mijnheer wou een aflevering van *de Tijdstroom* N°. 12, zegt een bediende, die den winkel betreedt,

„„*De Tijdstroom!* 'k Heb 'r nooit van gehoord. Complement dat 't me speet.”

'n Ander geval wellieve, Meneeren!

Hier zitten eenige personen fideel te redeneren.

Hij, met dat deftige gezigt, heeft vreeselijke grieven,

En 't meest: tegen 'n magt van doodtailige woorden in *Ethische en Aesthetische Brieven*,

Brieven, die zodoende maar half verstaanbaar zijn voor niet gegra-dueerden;

Of althans voor hen, die nooit om Grieksch en Latijn hun moe-dertaal verleerden.

Dáár!” vervolgt het Astheekje, (terwijl het zevental reeds langzamer draait;)

Dáár zie je den wind, maar je weet niet uit welken hoek dat hij waait:

„Opraapseltjes!” zucht die wind, „Help me! dat heet uit 't daaglijksche leven,

Twee Broeders die — laat staan dat ze geen broërs *kunnen* zijn, — aan 't slot deez leering u geven:

Uit de school klappen is goed zoo 't bevordert uw wenschen;

„Kind'ren zijn geen indische Kolonels; indische Kolonels geen gelukkige menschen.”

Hier zie je wat anders: 't Is een zekere Mijnheer Bosman; lid van de regtbank in zekere stad;

De man ziet schrikkelijk boos, en hij trilt als een blad.

Geen wonder, in *Verloren of gewonnen*, trekt zijn naam door 't land;

Waarom *zijn* naam! en niet een and're naam...? Zoo'n libel moest verbrand!

Waren er zotten die nog volhielden met schrijven van die nonsens verhalen....

Dat ze dan ten minsten geen namen gebruikten, maar alleen Initialen.

Vrolijk toch Heeren! je lacht zoo droevig, en je draait haast niet meer,

Attentie! Geeft acht op deez langen Mijnheer.

Ziet ge, zijn borst is van woede aan 't rijzen en dalen.

En 't kost hem niet weinig om adem te halen.

Kees Springer in de Kerk! veil en schaamteloos vermeeten.

Het achtbre leeraarsambt wordt er vuig in versmeten,

Kwaad zaad strooit hij uit met al te drieste hand....

Als een *duivel*..... Ai!!” kreet d' Astheek

Ik lag in 't ledikant!

Toen ik, zeer geachte lezer! het bovenstaande aan een lieve, en zeer verstandige logée had voorgelezen — omdat zij eens heel gaarne wilde weten wát ik van die inleiding gemaakt had, — toen zag ik haar aan en — ik geloof waarlijk dat zij te knikkebollen zat.

— Slaap je Bertha...?"

— Ik slapen! neen waarlijk niet: „ik lag in 't ledikant," dat waren de laatste woorden."

— 't Was vervelend, niet waar?"

— Neen heus niet; maar je andere stukken vind ik toch aardiger. 't Moet een inleidingstuk voor den tweeden jaargang van je tijdschrift worden, en — als ik mij wel herinner, dan laat gij een soort van kwelgeestje, dat gij Astheekje noemt, al de grieven aan 't licht brengen, die er tegen sommige stukken zijn ingekomen. Die eerste lofredenen, à la bonheur! maar, als gij voortgaat met al de onaangename achterpraatjes op te teekenen, die er over den inhoud van *de Tijdstroom* zijn gehouden, of maar *misschien!* zijn gehouden...."

— Geen *achterpraatjes*, en wel degelijk *gehouden*, Bertha."

— Ook goed! alleen wilde ik vragen: terwijl gij nog slechts de novellen hebt aangeroerd, hoe gij nu — zonder verveling of boosheid te verwekken — al de overige oordeelvellingen aan 't licht zult brengen? Daar hebt gij 't **PLUKSEL**. O lieve deugd! wat daar al van gezegd is! En de levensstudiën en de **KRITISCHE kunst** en wetenschap en letterbespiegelingen!"

— Geen nood, mijn waardste! In de allereerste bladen van ons Maandwerk heb ik de verzekering gegeven: **MIJ NOOIT IN KRITISCHE SPHEREN TE ZULLEN BEWEGEN** en — een man: een man; een woord: een woord! 't Was al wél dat ik straks het zwarte afwindingsmachine sprekende heb ingevoerd. De zeer geachte lezer van ons tijdschrift is iemand, die niet méér verlangt dan iemand geven kan; is iemand, die — al vóór de inzage dezer Inleiding — heeft geweten, dat er niets volmaakt is onder de zon; dat een vader niet aarzelt zijn jongen een domoor te noemen, omdat hij zelf — op 't kantoor of elders — een rammeling kreeg dewijl hij een leelijken bok had geschoten, en — dat zeven menschen, zeven redacteurs bijvoorbeeld, evenmin eenerlij rigting, eenerlij gevoel, eenerlij smaak hebben, als ze eenerlij oogen en neuzen en monden bezitten. Zijn er die brillen dragen... voiles of masques dragen ze nooit. 't Is een onbeschreven conditie van 't prospectus.

— A propos van uw prospectus," zeide Bertha, „wat er *niet* in staat daar spreek ik niet van, maar wel spreek ik van een belofte welke tot heden on vervuld is gebleven.

Afbeeldingen tot opheldering van den tekst zouden gratis gegeven worden. Uw wijzend handje  achter *Kees Springer in de Kerk*,

en het glaasje  bij Meijers *Een Rijtoertjen* hebben een zeer goed effect gedaan, trouwens die prentafbeeldingen waren wat bijzonder gering voor een geheelen jaargang; daarbij, 't geeft schijn van hoogmoedigheid alsof niets wat in *de Tijdstroom* werd geschreven, een prent of afbeelding tot opheldering zou hebben noodig gehad. Wat er nu van de genoemde en ongenoemde grieven, die tegen de lofspraken in de weegschaal werden geworpen, wáár moge zijn, de beschuldiging: dat gij geen prentwerk hebt geleverd, is er eene die ik U — of wel der uitgeefster — toe wil werpen. Kom aan! een belofte dient gehouden, en — in de eerste aflevering voor 1859 verwacht ik een aardige: *tekst*-opheldering!"

Dit gesprek, zeer geachte lezer! 't welk ik met goedvinden der laatste recensente zoo juist mogelijk heb trachten weêr te geven, deed mij besluiten om van haar aanwijzing partij te trekken. Wij zouden daardoor ten eerste, aan een regmatigen eisch voldoen, en ten andere: ik zoude er een zeer gewenscht slot aan mijn inleiding door krijgen.

En welke tekst-opheldering dan?

Hoor! Gij hebt de redactie van een ongenoemd tijdschrift op een rijtoertje bij regenachtig weder, vergezeld; welnu, het treft zeer toevallig dat de leden dier redactie mij vrij wel bekend zijn. — Vijf er van staan in mijn schetsboek, want, portretjes teekenen behoorde steeds tot mijn liefhebberijen. Die zekere Kramer zal nog wel te treffen zijn, en, dewijl houtgraveurs minder in ons vaderland worden gevormd en opgeleid dan geboren, zoo zullen wij een geacht kunstenaar-lithograaf verzoeken om van die portretten voor een geestige (?) illustratie gebruik te maken.

Dat de tekst vooruit is gegaan en de illustratie achternakomt — bewijst niets anders, dan dat er bij Keller's, ik meen Meijer's: *Een rijtoertjen* gerust had kunnen staan: „Naar 't leven,” minder juist: „Bij een plaatjen.”

En zoo ziet gij dan hiernevens, zeer geachte lezer van *de Tijdstroom*, het belofde: de redactie van een tijdschrift, die het *onze* gaarne ziet blinken: dewijl het den glans van het *hunne* nooit verduisteren zal.

Ronduit gezegd: mijns inziens had de teekenaar-lithograaf een beter sujet uit het *Rijtoertjen* voor zijn illustratie kunnen kiezen. Waarom die verstandige en wetenschappelijke redactie juist voorgesteld, in een oogenblik van: zich zelfvergetende baldadigheid. 't Is mij onverklaarbaar, en toch verzekert de kunstenaar: dat het zóó de keuze dier heeren geweest is, want — zonder hunne toestemming mogt hij volstrekt niets beginnen.

't Zou mogelijk kunnen zijn dat ze eens van den regel hadden willen afwijken om bij 't poseren voor een portret: „paaschbest” te wezen.

Hoe 't zij, die heeren moeten dat weten! Zooveel is zeker, dat door de geleverde illustratie aan een regtmatigen eisch is voldaan, terwijl de ondergeteekende nog ten slotte den wensch wil uiten: dat het eerlang — even welgemeend als *zijn* aanhef was — uit den mond van den lezer zal klinken :

„Ik begroet U met blijdschap, zeer geachte *Tijdstroom*.”

2 December 1858.

J. J. CREMER.